

Αναδρομική Έκθεση χαρακτικής του Φασιανού στο Ζουμπουλάκη

ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗ ΣΕΙΡΑΣ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ «Η ΑΘΗΝΑ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ» ΚΑΘ
10/3/79

Αναδρομική έκθεση χαρακτικής του Αλέκου Φασιανού εγκαινιάστηκε χθές στη γκαλερί Ζουμπουλάκη της οδού Κριεζιότου. Ήδη σημειωθεί ότι φέτος συμπληρώνονται 10 χρόνια χαρακτικής του γνωστού καλλιτέχνη και με την ευκαιρία αυτή η γκαλερί κυκλοφορεί σειρά μεταλλίων που χάραξε ο Φασιανός με τον τίτλο «Η Αθήνα που έφυγε». Είναι η δεύτερη σειρά μετά από τους «μυθικούς εραστές» του Ν. Χατζηκυριάκου - Γκίκα της ίδιας γκαλερί.

Πάνω σε κερύ και με τη βοήθεια του Άκουα - φόρτε, χάραξε τά πρώτα του έργα, στο σπίτι της Πλάκας, ο Φασιανός, στά 1959, την τελειώνει την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με καθηγητή το Γιάννη Μόραλη. «Σπάθα του Φασιανού δεν στάθηκε, όπως σε τούσους άλλους, η τεχνική του αλλά ο μύθος των παιδικών του χρόνων», γράφει ο ποιητής Ελύτης. Προσληγόμενος στά οράματα της παιδικής του ηλικίας, επέμεινε όταν ενηλικιώθηκε, να βλέπει σαν παιδί. Για να κερδίσει αυτή την αμεσότητα, τη δροσιά, το πρωτοφανές του έργου του. Οι άνθρωποι του Φασιανού είναι δικό του. Φανταστικοί μαζί και πραγματικοί, τυπικοί κι αναγνωρίσιμοι και ταυτόχρονα αινιγματικοί.

Η τέχνη του παραστατική και συγκινητικά ανθρωποκεντρική πέρασε μές από τις συμπληγάδες των εγκεφαλικών ερευνών βγαίνοντας αποπλιστικά αφελής αλλά και αποτελεσματική. «Έχει το φωτοστέφανο του καλλιτέχνη, είπε γι' αυτόν κάποιος σημαντικός συνάδελφός του, που τράβηξε εντελώς διαφορετικό δρόμο στη ζωγραφι-

κή του». Εννοούσε τό τάλαντο που ο Φασιανός χρησιμοποίησε με διδλκή προσήλωση και με άσβεστο καημό γιά τον παιδικό του μύθο.

Αν τό ύφος της ζωγραφικής του τον τοποθετεί δίπλα στο Θεόφιλο και τον Καραγκιόζη, υπόγειες διαδρομές οδηγούν στις πομπημένες τοιχογραφίες και σε αρχαϊκά ανάγλυφα. Κι ακόμη πιο βαθιά στον καιρό, στά χαράγματα των σπηλαίων της Αλταμίρα. Αλλά ο τρόπος που χρησιμοποιεί τό χρώμα, κυρίως τό μπλε, ανεφέρεται στον Κλάιν με όλες τις θεμελιώδεις διαφορές ανάμεσα στις δύο περιπτώσεις. Ολα τά βασικά χρώματα στην αποθέωση τους δοκίμασε ο Φασιανός, τό κόκκινο, τό κίτρινο, τό άσπρο ακόμη

Έπανάρθωση

Αναδρομική έκθεση ζωγραφικής του Νίκου Χατζηκυριάκου - Γκίκα εγκαινιάζεται την Τρίτη, 13 Μαρτίου στο «Τρίτο Μάτι», ενώ ταυτόχρονα θά κυκλοφορήσει και ο «ραϊζονέ» κατάλογος των έργων του. Με την ευκαιρία της έκθέσεως γράφτηκε στη στήλη «Αυτοήτες» του χθεσινού φύλλου σημείωμα γιά τό γνωστό ζωγράφο και ακαδημαϊκό όπου παρεισέφεραν δύο λάθη τά όποια και έπανορθώνουμε: 1) Ο Ν. Χατζηκυριάκος - Γκίκας δεν υπήρξε πρόεδρος αλλά αντιπρόεδρος του μορφωτικού συλλόγου «Αθηναίος» και 2) από την πρώτη του γυναίκα γλυπτριά Τίγχη Γκίκα είχε διαζευχθεί και άργότερα ήλθε σε δεύτερο γάμο στά 1961.

451959
καί τό χρυσό, αντήρηση των δυζαντινών εικόνων.

Ονειροπόλο και μοναχικό νέοι, «νοσταλγοί του παρελθόντος», ερωτικά ζευγάρια σ' επιθαλάμειες συνθέσεις, διαδρομές με τό ποδήλατο, κόμες λυτές στον άνεμο, καπνός του τσιγάρου, άνθρωποι της μικροαστικής γειτονιάς με τις πυτζάμες «όταν με τις πυτζάμες καθόμαστε στην αυλή», ξαναέλενε με ρυθμό τραγουδιού τό μύθο που ο ζωγράφος συντήρησε μέσα του τόσα χρόνια.

Σάν συμπλήρωμα της ζωγραφικής και χαρακτηριστικής δουλειάς του, ο Φασιανός χαράζει τώρα τά μετάλλια που περιέχουν στό μικρό, σφιχτό σχήμα τά διακριτικά του ύφους του. «Δέν θά μπορούσα να διαλέξω άλλο θέμα γιά τά μετάλλια μου μιά και όλο μου τό έργο γυρίζει πάντα κάπου εκεί ...στούς μύθους των παιδικών μου χρόνων, στη γειτονιά του πατρικού σπιτιού, στά νεοκλασσικά που κατεδαφίστηκαν. Τί έχει μείνει απ' όλα αυτά; Ένα ακροκέραμο πάνω στό γραφείο γιά διακόσμηση. Τά γκρεμίσαμε όλα, ταυταλλάξαμε με τούς εργολάβους που φτιάξαν την Αθήνα της ασφάλτου και των υπνοκούτων».

Η Αθήνα που έφυγε, επιδιώνει στό έργο του Φασιανού. Δέν είναι εικόνες αντικειμενικής ακρίβειας, αλλά ποιητικές αυθαίρετες, αποκειμενικές, άλλες άμεσες, τρυφερές και διασημδαστικές. Είναι εικόνες που ανήκουν στό Φασιανό και τόν εκφράζουν ακόμη και σαν καθημερινή αθηναϊκή παρουσία ακόμη κι όταν δέν βρίσκεται στό κλεινό άστυ.

BEATRICK ΣΠΗΛΙΑΔΗ